

THOMAS LAUB:

30 DANSKE SANGE

FOR 3 OG 4 LIGE STEMME

(KVINDE- ELLER BØRNE-KOR)

HANS BORUP
KØBENHAVN - MUSIKFORLAG - V. BOULEVARD 9

Nordisk Nodestik- & Trykkeri, Kbhvn.

1922-23. 348.

INDHOLD

1) <i>6 gamle danske folkevisemelodier:</i>	
Ravnen flyver om Aftenen	Side 2
Der stod så høvisk en jomfru	- 3
Moder lærte hun sønnen sin	- 4
Der sidder tre møer i bure	- 5
Der er så mange i Danmark	- 6
Riseli går i bure	- 7
2) <i>3 nye melodier til gamle folkeviser:</i>	
Der er en jomfru på vort land	- 8
Der red så riger en ridder	- 9
Hun kom uden tyngelse	- 10
3) <i>9 melodier til nyere danske digte:</i>	
Goliat drog fra Gat	- 10
Hvad har de nok til liv og sjæl	- 12
Ak, ingensteds er roserne så røde	- 12
Det er så lummert og så tungt	- 13
Min fødestavn er lyngens brune land	- 14
Fred hviler over land og by	- 15
Morgenstund med guld i mund	- 16
End blegrødt af solen	- 18
Skøn tusindfynd med toppen rød	- 19
4) <i>12 kánoner for 4 stemmer:</i>	
Kongen råder for borgen	- 20
Hvad skal jeg i Danemark	- 20
Jeg tør ikke om lysen Dag udride	- 20
Hun kom uden tyngelse	- 20
Vi' mit hjærte, sjæl og sind	- 20
Mads, jeg tror bestemt, du dratter	- 21
Tosse, det har ingen fare	- 21
For Mettes egen skyld	- 21
Blomst af primlen	- 21
Sorte svane	- 22
Blomst af tobakken	- 22
Navn af pragtskónhed	- 22

I.

Alvorligt og stille.

SOPR. I & II.

1. Rav-nen fly-ver om af-te-nen, om da-gen den ik-ke
 2. Jom-fruen stan-der i høj-e-loft, og ser hun ud så vi--
 3. „Hør du vil-den val-ravn, og flyv du ne-der til

ALT I.

om af-te-nen, den ik-
 i høj-e-loft, så vi--
 val-ravn, ne-der

ALT II.

1. Rav-nen fly-ver om af-te-nen, om da-gen den ik-ke
 2. Jom-fruen stan-der i høj-e-loft, og ser hun ud så vi--
 3. „Hør du vil-den val-ravn, og flyv du ne-der til

må: den skal ha-ve de on-de lyk-ke, de go-de kan ik-ke
 de: ser hun vil-den val-ravn, han fly-ver for-oven de
 mig! al min løn-li-ge sor-rig, den vil jeg si-ge

- ke må: den skal ha-ve de on-de lyk-ke, de
 - de: ser hun vil-den val-ravn, han
 til mig! al min løn-li-ge sor-rig, den

må: den skal ha-ve de on-de lyk-ke, de
 - de: ser hun vil-den val-ravn, han
 mig! al min løn-li-ge sor-rig, den

få. } af-te-nen.
 li-de. } Men Ravnen fly-ver om af-te-nen.
 dig“ }

go-de kan ik-ke få.
 fly-ver for-oven de li-de. } Om af-te-nen.
 vil jeg si-ge dig. }

go-de kan ik-ke få.
 fly-ver for-oven de li-de. } Om af-te-nen.
 vil jeg si-ge dig. }

II.

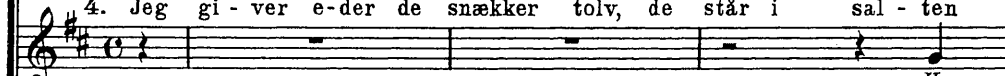
Med liv.

SOPR. I.

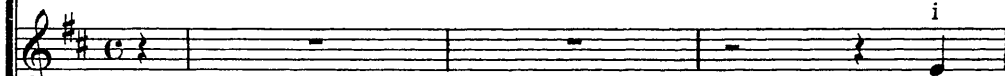
1. Der stod så høvisk en jom - fru for her - re Jen - nus'
 2. „Jeg gi - ver e - der de sølv - fa - de fem, de lig - ger u - di min
 3. „Jeg gi - ver e - der de fo - ler tolv, de lø - ber for norden den
 4. Jeg gi - ver e - der de snækker tolv, de står i sal - ten

SOPR. II.

Hr.
ud -
for
i

ALT I.

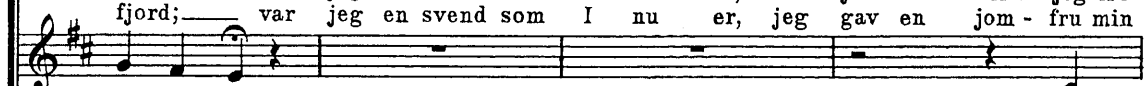
ALT II.

Der stod så høvisk en jom - fru for her - re Jen - nus'
 „Jeg gi - ver e - der de sølv - fa - de fem, de lig - ger u - di min
 „Jeg gi - ver e - der de fo - ler tolv, de lø - ber for nor - den den
 „Jeg gi - ver e - der de snækker tolv, de står i sal - ten

seng; — hun bød ham guld og ga - ve og der - til sølv - fa - de
 gemm'; — den tid min bro - der skif - te med mig, han vid - ste slet in - tet af
 skov; — var jeg en svend som I nu er, en jom - fru vil - de jeg tro -
 fjord; — var jeg en svend som I nu er, jeg gav en jom - fru min

Jen - nus seng; og
 i min gemm'; slet
 nor - den skov; jeg
 sal - ten fjord; en

seng; — hun bød ham guld og ga - ve og der - til sølv - fa - de
 gemm'; — den tid min bro - der skif - te med mig, han vid - ste slet in - tet af
 skov; — var jeg en svend som I nu er, en jom - fru vil - de jeg tro -
 fjord; — var jeg en svend som I nu er, jeg gav en jom - fru min

fem. — } Den ro - se vil - de han lo - ve, lo - ve.
 dem. — }
 lov' — }
 tro. — }

sølv - fa - de fem. Den ro - se vil - de han lo - ve.
 in - tet af dem. Den ro - se vil - de han lo - ve.
 vil - de tro - lov' }
 jom - fru min tro. } Den ro - se vil - de han lo - ve.

fem. — } Den ro - se vil - de han lo - ve.
 dem. — }
 lov' — }
 tro. — }

III.

Langsomt og vemodigt.

SOPR. I.

1. Mo-der lær - te hun søn - nen sin - „du
 2. Du sky - de hjort og du sky - de rå,- i sko - ve - den
 3. Hr. Pe - der gan - ger i Ro - sens-lund,- der
 5. Han spændte bu - en alt for sit knæ,- så

SOPR. II.

ALT I.

ALT II.

- i sko - ve -

- i sko - ve -

sky - de ikke den li - den hind! - }
 li - den hind den la - de du gå! - } som gul - det bær under bo - ve.
 spil - ler en hind alt for hans hund. - }
 skød han den hind alt til et træ. - }

som gul - det bær un - der bo - ve.

som gul - det bær un - der bo - ve.

som gul - det bær un - der bo - ve.

6.

Hr. Peder drog af sine handsker små,
 selver vilde han hinden flå.

8.

Han flåed i hendes bringe,
 han fandt sin søsters guldringe.

9.

Han flåed i hendes side,
 han fandt hendes hænder hvide.

10.

Hr. Peder kaste sin kniv mod jord;
 „Nu har jeg sandet min moders ord!“

11.

- Der falder rim alt ud med å,
 sæl er den svend, god lykke kan få.

12.

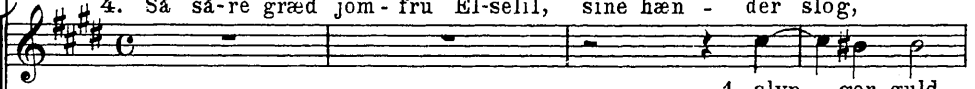
Tranen flyver så højt i sky,
 sæl er den svend, ulykke kan fly.

IV. *)

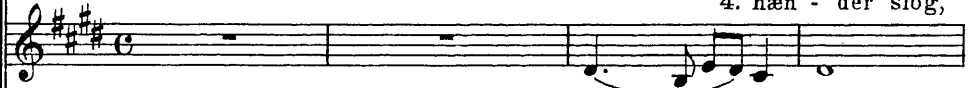
Stille og højtideligt.

FORSAN-
GERSKE.

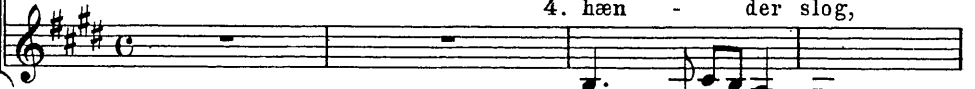
1. Der sid-der tre mør i bu - re, de to slyn-ger guld,
2. Det var ridder hr. Å - ge, han red un-der ø,
3. Fæsted han jom-fru El-selil, med me - get guld,
4. Så så-re græd jom-fru El-selil, sine hæn - der slog,

SOPR. I & II.
(mindre kor.)

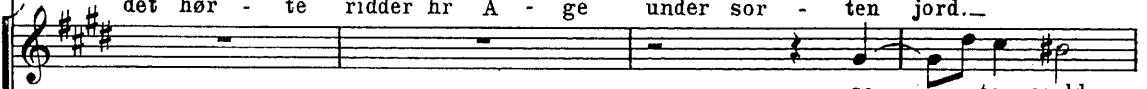
1. slyn - ger guld,
2. un - der ø,
3. me - get guld,
4. hæn - der slog,

ALT I.
(mindre kor.)

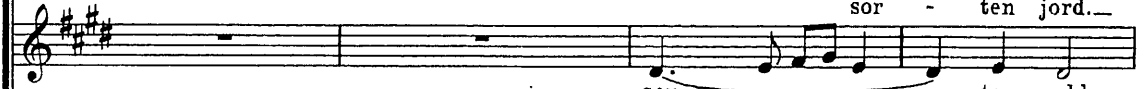
1. slyn - ger guld,
2. un - der ø,
3. me - get guld,
4. hæn - der slog,

ALT II.
(mindre kor.)

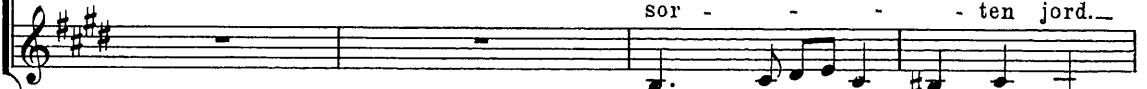
den tred-je hun græder sin fæ-stemand under sor - ten muld._
 fæ-sted han jom - fru El-se-lil så væn en mø._
 må - neds-dag der-ef - ter lå han i muld._
 det hør - te ridder hr Å - ge under sor - ten jord._

sor - ten muld._
 væn en mø._
 han i muld._
 sor - ten jord._

sor - ten muld._
 væn en mø._
 han i muld._
 sor - ten jord._

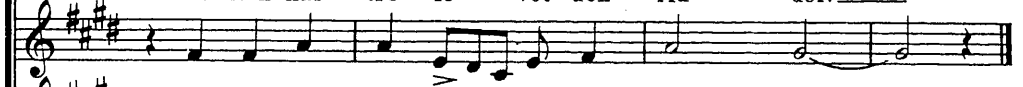

SOPR. I.

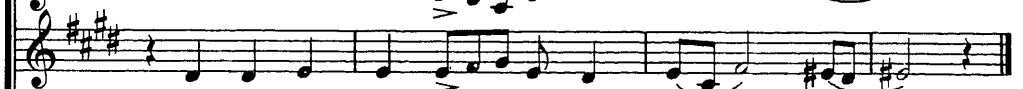

For hun har tro - lo - vet den rid - der.____

SOPR. II.

ALT I.

For hun har tro - lo - vet den rid - der.____

ALT II.

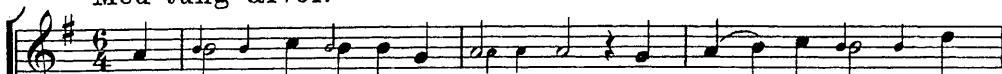
rid - der.

*) Takt 1, 2 og 5, 6 synges med lidt friere rytme. H. B. M. 2

V.

Med tung alvor.

SOPR. I.

1. Der er så mange i Dan - mark, som al - le vil her - rer
 2. Så lod de dem klæ - der skæ - re og al - le i grå - munkes
 3. De re - de i den bondes gård med skar - pe spær i
 4. De re - de dem i la - den ind, som voks - lys stod og

SOPR. II.

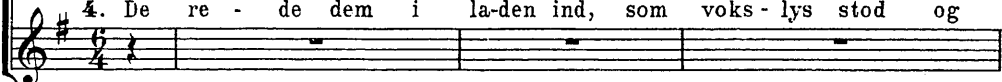

ALT I.

1. Der er så mange i Dan - mark, som al - le vil her - rer
 2. Så lod de dem klæ - der skæ - re og al - le i grå - munkes
 3. De re - de i den bondes gård med skar - pe spær i
 4. De re - de dem i la - den ind, som voks - lys stod og

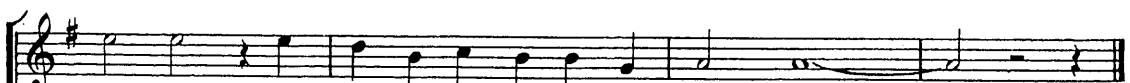
ALT II.

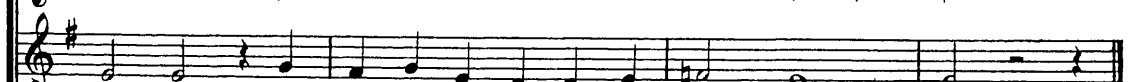
væ - re, de re - de dem til Ri - be og lo - de dem klæ - der
 li - ge; så re - de de dem op ad land, de - res ret - te her - re at
 hæn - de; al - le hav - de de grå kol - hætter på, at in - gen mand dem
 brun - de; de led - te op den un - ge konge, så u - sen de ham

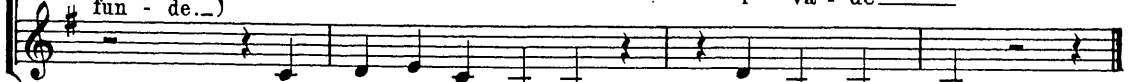
væ - re, de re - de dem til Ri - be og lo - de dem klæ - der
 li - ge; så re - de de dem op ad land, de - res ret - te her - re at
 hæn - de; al - le hav - de de grå kol - hætter på, at in - gen mand dem
 brun - de; de led - te op den un - ge konge, så u - sen de ham

skæ - re... }
 svi - ge... } For - di stan - der lan - det i vå - de _____
 ken - de... } i vå - de _____
 fun - de... }

skæ - re... }
 svi - ge... } For - di stan - der lan - det i vå - de _____
 ken - de... } i vå - de _____
 fun - de... }

VI.

Muntert.

FORSAN-
GERSKE.

SOPR. I.

SOPR. II.

ALT I.

ALT II.

1. Ri-se-li går i bu - re, hun
- de valske mile -
- o-ver de valske mile, ja mile -
- o-ver de val - ske mi - le -
- o ver de val - ske mile -

vækker op jomfru'r pru-de.
der de Vender træde til de borge, ja borge.
der de Vender træde til de bor - ge.
der de træde til de bor - ge.
til de bor - ge.

FORSANGERSKE.

2. Hun væk-ker op jom-fru'r med æ - re og pris, - over de valske mile -
stalt Ves-se-lil væk-ker hun med skar-pen ris! - Der de Vender træde til de borge -
3. „Vil du så læn - ge om mor - nen sov, - over de valske mile -
så vil dig slet in-gen ung rid - der tro-lov!“ - Der de Vender træde til de borge -
4. „Ja, jeg har så godt af min mor - gen-drøm, - over de valske mile -
som an-dre jom-fru'r af der' sil - ke-søm!“ - Der de Vender træde til de borge -

VII.

Livligt.
SOLO.*)

SOPR. I. KOR.

1. Der er en jom - fru på vort land, - jeg

SOPR. II.

ALT. - jeg

SOLO.

vo-ver mit liv_ Og hun vil al - drig ha - ve mand._

vo - - ver mit liv_

jeg vo-ver mit liv_

KOR.

jeg vo-ver mit liv for en jom - - fru, for en jom - - fru._____

jeg vo-ver mit liv mit liv for en jom - - fru, for en jom - fru.

jeg vo-ver mit liv for en jom - - fru, for en jom - fru.

2.

Og hun vil ikke have mand
foruden den, der flyve kan.

3.

Det spurgte mester Hildebrand,
kongens søn af Engeland.

4.

Han lod sig virke en fjederham,
så fløj han over til jomfruens land.

5.

Han sat sig på jomfruens burebrand,
så faverlig og der han sang.

6.

Ud kom jomfruen hvid som lin:
„Krist give, fuglen du var min!“

7.

Hun lokker ad fuglen med hviden hand:
„Krist give, fuglen, at du var tam.“

8.

Hun satte sig på jorden ned,
fuglen fløj i jomfruens skød.

9.

Han kaste af sig fjederham:
„Min jomfru, nu er fuglen tam.“

*) Solostemmen har samme mel. som københavns rådhusklokker.

VIII.

Langsomt, vemodigt.

SOPR. I. 1. Der red så ri - ger en rid - der ad

SOPR. II. 2. „Hør du fav - ren li - den fugl, som

ALT. 3. Bort fløj fav - ren li - den fugl så

vej - en fram; _____ hør-te han fav - ren li - den

du vel kan: _____ vil du bæ - re mit bud -

langt af led; _____ hun sat-tes på jom-fru-ens bu - re -

fugl i bu - sken sang. _____ I - hvor man finder sin jom - fru.

skab til jomfru-ens land? _____ I - hvor man finder sin jom - fru.

brand, der hvi-led hun sig. _____ I - hvor man fin-der sin jom - fru.

4.

Hun sattes på jomfruens burebrand,
der hviler hun sig:
„Ungersvend holder i rosenlund
og bier på dig!“

5.

„Holder nu svenden i rosenlund
og bier på mig,
bed ham komme til bure min,
der finder han mig!“

6.

Bort fløj favren liden fugl
så langt af led,
hun sattes på ungersvends sadelbue,
der hviled hun sig.

7.

Hun sattes på ungersvends sadelbue,
der hviled hun sig:
„Jomfruen sidder i højeloft
og bier på dig!“

8.

Hav tak, du favren liden fugl,
alt for din møde:
hvad heller vil du det hvide sølv
eller guld det hin røde?“

9.

„Hav du selv det hvide sølv
og guld det hin røde
fast bedre er mig tre hvedekorn
mine unger at føde!“

10.

Det fik favren liden fugl
alt for sin møde:
der hun kom i rosenlund
hendes unger var døde.

IX.

Mildt og roligt.

SOPR. I.
Hun kom u - den tyn - ge; hun kom med fred, hun

SOPR. II.
Hun kom u - den tyn - ge, hun kom med fred, hun

ALT.
kom go - den bon - de til li - se, hav - de Dan - mark al - tid

kom go - den bon - de til li - se, hav - de Dan - mark al - tid

så - danne blomster, man skul - de dem æ - re og pri - se.

så - danne blomster, man skul - de dem æ - re og pri - se.

pri - se.

(Slutningsvers af A. S. Wedel til
en af Dronning-Dagmar-viserne.)

X.

Med vægt og lune, ikke for hurtigt.

SOPR. I.
1. Go - li - at drog fra Gat for at læg - ge Saul i skat,

SOPR. II.
2. Han tog på: „O I små, bed - re bag jer' stu - de lå,

ALT.
3. To gang' tre u - ger sel har I druk - ket nu min spe,

stam-ped mod fjeld og flod med sin a - len - lan - ge fod. To mand høj,
 end gå her i ge - vær de fi - li - sters helt så nær. Har I lyst
 Saul og hver i hans hær ry - ster jo som løv på træ'r. Ser du vel,

fir' mand drøj, op på So - ko top han fløj, skjol - det var,
 mod i bryst, til at vo - ve kæm - pe - dyst? hid en mand,
 Is - ra - el, du est de fi - li - sters træl! Is - ra - el

1. som han bar, sy - nes mig ka - mel - for - svar.
 2. at vi kan trækkes om hver - an - dres land!
 3. ser du vel, du est de fi - li - sters - træl!"

1. som han bar, sy - nes mig ka - mel - for - svar.
 2. at vi kan trækkes om hver - an - dres land!
 3. ser du vel, du est de fi - li - sters træl!"

4.
 David kom, så sig om:
 „Hvad vil denne store vom?
 Tør du, drot, bruge spot
 mod den herre Sebaot?
 trods din bram, jætte gram,
 jeg dig snart vil gøre tam.
 Ravnetrop, hid, æd op,
 denne gudsbespotters krop!"

5.
 Kæmpen vred om sig bed,
 fråden flød i skægget ned:
 „Er jeg en gnaveben,
 mens du bruger stok og sten?"
 David bad: „Herre, lad
 det nu lykkes!" dermed glad
 gør et hvast slyngekast,
 stenen blev i panden fast.

6.
 Kæmpen faldt, slaget gjaldt,
 som en million blev kvalt,
 jorderig, rørte sig
 ved gudsfolkets frydeskrig.
 Ser du vel, stolte Hel,
 med os er Immanuel!
 Stolte Hel, ser du vel
 med os er Immanuel!

Brerston.

XI.

Mildt og roligt.

SOPR. I. Hvad har de nok til liv og sjæl, som følger dig, Im-ma - nu - el, for-

SOPR. II. Hvad har de nok til liv og sjæl, som føl - ger dig, Imma-nu-el, for-

ALT.

lyster sig u - di din nå - de og lader dig i al - ting rå - de!

lyster sig u - di din nå - de og lader dig i al - ting rå - de!

Brorsøn.

XII.

Inderligt, ikke for hurtigt.

SOPR. I. 1. Ak, in-gensteds er ro-ser-ne så rø-de, ak, ingensteds er storme-ne så

SOPR. II. 2. O, elskte plet, hvor før-ste gang mit ø-re hen rykke-des af vårens harpers

ALT. 3. For-gæves hæ-ver langt bag hjemmets hegne sig høj-e - re mod himlen jordens

små, og in-gen-steds er du-ne-ne så bløde som de, vor barndoms uskyld hvilte på.

klang, hvor himlens har - mo-ni jeg tro'de hø-re i skovens gen-lyd af min moders sang!

bryst: o, hvad var him-len selv, hvis ingen vegne vort hjerte der fandt spor af svunden lyst!

Baggesen.

XIII.

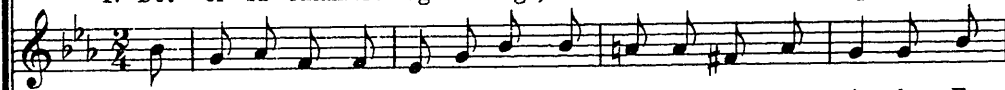
Roligt.

SOPR. I.

1. Det er så lummert og så tungt, det brænder stærkt der - op - pe. Her

SOPR. II.

2. I sor-ten muld, i dy-ben jord de kla-re bøl-ger rin-de. En

ALT.

3. Den verden, som vi a-ner hist, dybt un-der ha-vets bun-de, den

skygger lø-vet grønt og ungt fra vå-rens ly-se top-pe. Her springer langt fra

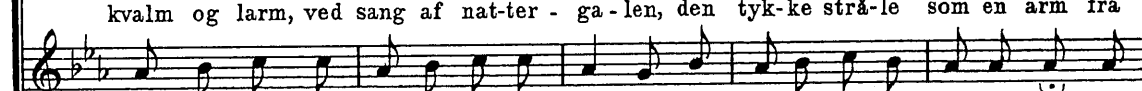
u-kendt vej de langsomt snor sig li-ge som i blin-de. De ris-le gen-nem

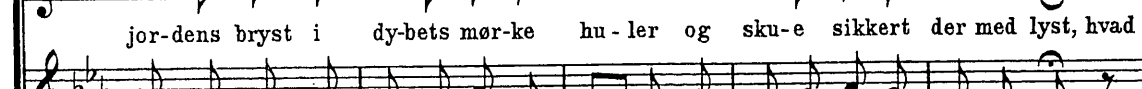
har de gennem-tum-let vist og bøl-get i dens lun-de. Den run-de, tyk-ke

kvalm og larm, ved sang af nat-ter - ga-len, den tyk-ke strå-le som en arm fra

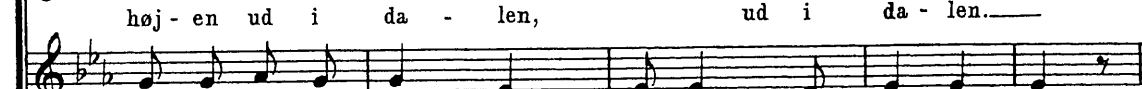
jor-dens bryst i dy-bets mør-ke hu-ler og sku-e sikkert der med lyst, hvad

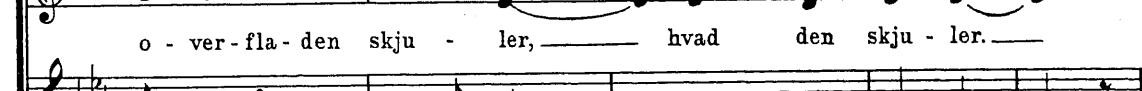
søl-ver-arm, som ris-ler her for-vil-det, har kysset el-ver-pi-gens barm

høj-en ud i da-len, ud i da-len.—

o-ver-fla-den skju-ler, — hvad den skju-ler.—

og druk-ket hen-des bil-led, hen-des bil-led.—

Ohlenschläger.

XIV.

Alvorligt og langsomt.

SOPR. I. 1. Min fø - de - stavn er lyn - gens bru - ne

SOPR. II. 2. Skøn er for mig den blom - ster - lø - se

ALT.

land, min barn - doms - sol har smilt på mør - ken

vang, min bru - ne he - de er en E - dens

he - de, min spæ - de fod har trådt den gu - le sand, blandt

ha - ve; der hvi - le og - så mi - ne ben en - gang blandt

sor - te høj - e bor min ung - doms glæ - - de.

mi - ne fæd - res lyng - bæ - gro - de gra - - ve!

Blicher.

XV.

Meget langsomt, stille.

SOPR. I.

1. Fred hvi - ler o - ver land og by, ej

SOPR. II.

2. Og sø - en blank og ro - lig står med

ALT.

3. Det er så stil - le og så tyst i

ver - den lar - mer mer; fro smi - ler må - nen

him - len i sin favn, på dam - men fjær - ne

him - mel og på jord, - vær og - så stil - le

til sin sky, til stjer - ne, stjer - ne ler.

vog - ter går og lo - ver Her - rens navn.

i mit bryst, du flygt - ning, som der bor.

4.

Slut fred, o hjerte, med hver sjæl,
som her dig ej forstår!
se, over by og dal i kvæld
nu fredens engel går.

5.

Som du han er en fremmed her;
til himlen står hans hu;
dog i det stille stjerneskær
han dvæler her som du.

6.

O lær af ham din aftensang:
fred med hver sjæl på jord!
til samme himmil går vor gang,
adskilles end vort spor.

Ingemann.

XVI.

Jævnt og muntert.*)

SOPR. I.

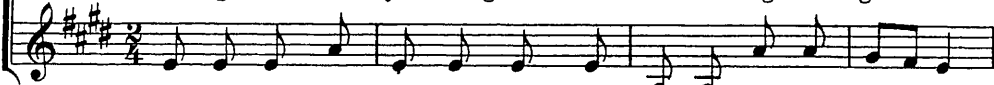
1. Mor-genstund med guld i mund, du rej-ser os af dva - len!

SOPR. II.

2. Middagsstund, af hjærtens grund vi hil-se dig med glæ - de!

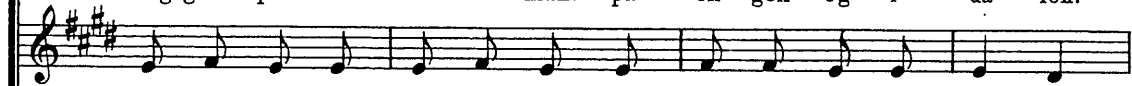
ALT.

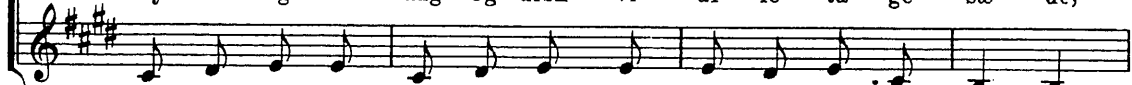
3. Af-tenstund, i sø - den blund du lægger mark og en - ge!

Dug-gens per - ler tind - re smukt på en - gen og i da - len.

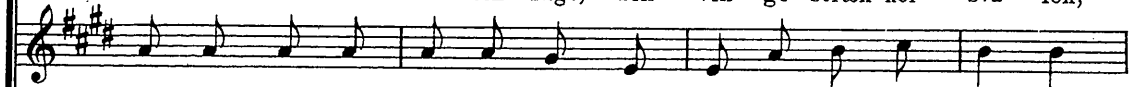
Ly - ste - lig ved dug og disk vi al - le ta - ge sæ - de;

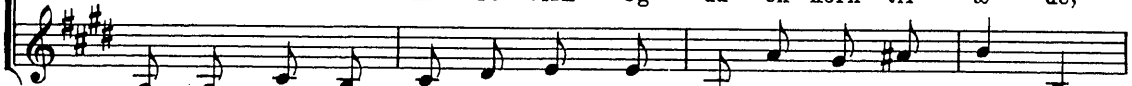
Mand og viv og gris og får, små - pi - ger og små - dren - ge,

Blom-sten strøm-mer ud sin lugt, sin vin - ge stræk-ker sva - len;

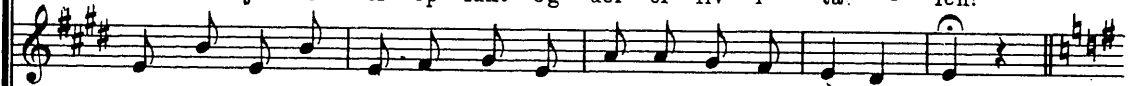
ko - en får sin hav - re - visk og du - en korn til æ - de;

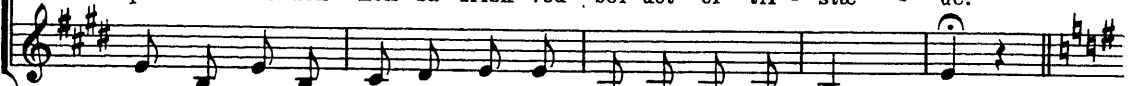
al - le nu til hvi - le går, hvor - til de nok kan træn - ge,-

hvert et hjær-te er op - lukt og der er liv i ta - len!

pu - del - hun - den nok så frisk ved bor - det er til - stæ - de.

helst den go - de plovhest, når den træl - let har så læn - ge.

*) Vers 3 lidt langsommere.

Endnu langsommere.

4. Mid-nats-stund, nu vå - ger kun den, som er pint af sor - gen!

4. Mid-nats-stund, nu vå - ger kun den, som er pint af sor - gen!

Søv - nen van-drer mild og tyst til hyt - ten og til bor - gen,

Søv - nen van-drer mild og tyst til hyt - ten og til bor - gen,

de - ler ud sin kraft og trøst be - tænk-som og for - bor - gen;

de - ler ud sin kraft og trøst be - tænk-som og for - bor - gen;

hå - bet drømmer i hvert bryst alt om en dej - lig mor - gen!

hå - bet drømmer i hvert bryst alt om en dej - lig mor - gen!

Chr. Winther.

XVII.

Vemodigt.*)

SOPR. I. 1. End bleg-rødt af so-len og blankt lig-ger

SOPR. II. 2. I løv-hyt-ten sid-der med ar-me-ne

ALT. 3. I luf-ten sig svin-ge og sti-ge og

van-det; en fi-sker i bå-den ses gli-de fra

trin-de, om el-ske-rens nak-ke en ung el-sker-

da-le og kvid-ren-de kryd-se sig sva-le ved

lan-det, hans pjal-ter for-skøn-nes af hav-fla-dens

in-de, og dren-gen ved bry-stet, så smi-len de

sva-le. Vand-myg-ge-ne svær-me om-kring dem og

spejl, der er sølv om hans å-re og guld i hans sejl.

rød, er fal-det i slum-mer på mo-de-rens skød.

fly og ta-be sig fjærnt i en skum-men-de sky.

4.

Det aftnes, det mørknes.
På taget jeg skuer
med ho'det i vingen
de sovende duer.

Jeg selv kun hvi er jeg
ej rolig og glad,
som en orm i sin nød,
som en myg på sit blad?

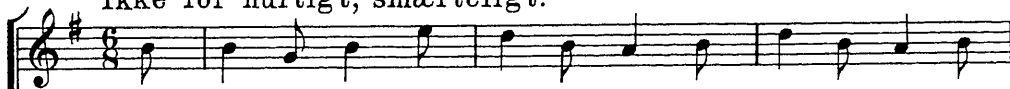
Aarestrup.

*) Ved vejtrækningstegnene gøres et lille, næsten umærkeligt ophold.

XVIII.

Ikke for hurtigt, smærteligt.

SOPR. I.

1. Skøn tu-sind-fryd med top-pen rød, at mig du mød-te

SOPR. II.

2. Ak, nu er det ej lær-ken grå, din mun-tre ven, som

ALT.

3. Koldt blæ-ste det i vå-rens gry, da du blev født så

bli'r din død. Jeg ri-ver op af jor-dens skød_____ din spæ-de

tit du så, når mor-gen-dug på græs-set lå._____ Med prik-let

fin og bly; men træ-stig så du op mod sky trods storm_____ og

rod._____ Jeg kan ej skå-ne dig så sød_____ du er og god.

bryst den svang sig op og hil-sed på_____ det gyld-ne øst.

slud,_____ skønt mo-der jord gav næp-pe ly dit sva-ge skud.

4.

Vi skærmer vore havers flor
 med skov og mure, men du gør
 bag ved en sten, bag en klump jord,
 og pryder der
 den nøgne stubmark ensomt, hvor
 dig ingen ser.

5.

Dér står du i din ringe dragt
 med snehvid barm, og giver agt
 på solen i dens flammepragt.
 Men ploven vred
 din seng har væltet_ og dig lagt
 i støvet ned.

Uffe Birkedal efter Burns.

XIX. Kánon.

Kraftigt og muntert.

Kongen rå-der for borgen og så for al - le land og for så man-gen
ra - sker helt med dra - gen sværd i hand. Men Kongen rå-der for borgen.

Begyndelsesvers af en folkevise.

XX. Kánon.

Sørgmodigt.

Hvad skal jeg i Dan - mark? min brynje er mig så tung, de dan-ske hovmænd
spot - te mig, for jeg er li-den og ung. Hvad skal jeg i Dan - mark?

Begyndelsesvers af en folkevise.

XXI. Kánon.

Langsomt og smærteligt.

Jeg tør ik-ke om ly-sen dag ud - ri - de, jeg bær for så stolt en
jom-fru båd' sor-rig og kvi-de, de ken-der min skjold så vi - de.

Begyndelsesvers af en folkevise.

XXII. Kánon.

Stille og mildt.

Hur kom u-den tyn-ge hun kom med fred, hun kom go-den bon-de til
li-se, havde Danmark al-tid så-danne blomster, man skulde dem æ- re og pri-se.

Slutningsvers til en folkevise af A. S. Vedel.

XXIII. Kánon.

Roligt og inderligt.

Vi' mit hjær - - - te sjæl og sind til din
e - gen, din e - gen tem-pel ind, at mit liv, mit liv og
hvad jeg dri-ver en be-stand-ig lov - sang bli - ver. Vi' mit

Brorson.

XXIV. Kánon.

Ivrigt.

Mads, jeg tror bestemt, du drat-ter ned fra den-ne spink-le gren.

Kors, hvor du får prygl af fat-ter, hvis du bræk-ker di-ne ben.

Poul Møller.

XXV. Kánon.

Ivrigt.

Tos-se, det har in-gen fa-re, for min ryg jeg frygter ej, når han
vej. Det har slet in-gen fa-re, for min ryg jeg frygter ej, når han

ser til stok-ken ba-re, lø-ber jeg i hast min
ser til stok-ken ba-re, lø-ber jeg i hast min vej.

Poul Møller.

XXVI. Kánon.

Med spidsborgerlig ro.

For Met-tes e-gen skyld har Mik-kel hen-de kå-ret som

en u-e-gen-nyt-tig dan-ne-mand; ej guld og skøn-hed

hen-de blev be-skå-ret, langt min-dre dy-der og for-stand. dy-der og for-stand.

Sidste sanger ender sidste v. således:

Poul Møller.

XXVII. Kánon.

Med stille begeistring.

Blomst af prim-len, den luft, — man ån-der i din

nær-hed, er som et ån-de-drag i him-len.

Aarestrup.

XXVIII. Kánon.

Sværmerisk.

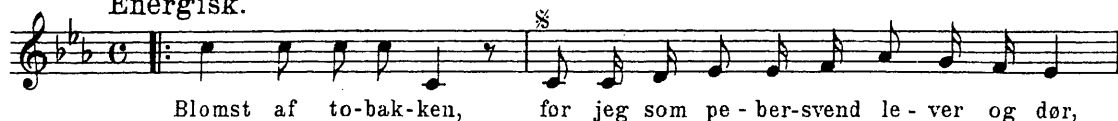
Sor-te sva-ne, et sær-syn er du, men mit øj-e ly-strer,

når det skal hyl-de skøn-hed, in-gen va- - - ne.

Aarestrup.

XXIX. Kánon.

Energisk.

Blomst af to-bak-ken, før jeg som pe-ber-svend le-ver og dør,

før jeg som pe-ber-svend le-ver og dør, skal mig en ko-ne træ-de på nakken.

Aarestrup.

XXX. Kánon.

Med venligt lune.

Navn af pragt-skøn-hed kan du ik-ke fø-re, og af et

grimt ge-fjæs end-nu langt min-dre: min lil-le mo-ren-kop, min

lil-le mo-ren-kop, det la'r sig hø-re.

Aarestrup efter Rückert.

Om udførelsen af kánonerne.

Når en kánon synges, sådan som man plejer det, lige stærkt i alle stemmer, bliver den nødvendigvis kedsommelig at høre på.

Tilhørerne opfatter så ikke en sammenhængende melodi, men hører kun den af verslinierne der har de højeste toner, i ensformig gentagelse, i stadig skiften mellem de forskellige stemmer.

Skal der være musikalsk mening i det, må en af stemmerne synge stærkere og tydeligere end de andre, måske helst den sidst indtrædende.

Når den begynder, må så de andre træde tilbage, nøjes med at være understøttende. Til hovedstemmen udvælger man de fyldigste røster.

Her følger et eksempel på den måde hvorpå en kánon, efter min mening, bedst synges.

Eksempel:

Blomst af prim - len o. s. v.

cresc. *dim.* *cresc.*

This system contains the first vocal line and the first two staves of piano accompaniment. The vocal line begins with the lyrics 'Blomst af prim - len o. s. v.' and features dynamic markings of *cresc.*, *dim.*, and *cresc.* over the first three measures.

dim. *p sempre* *p sempre* *cresc.* *dim.*

This system continues the vocal line and piano accompaniment. The vocal line has dynamic markings of *dim.*, *p sempre*, *p sempre*, *cresc.*, and *dim.* across its measures.

dim.

This system continues the vocal line and piano accompaniment. The vocal line has a *dim.* marking in the final measure.

cresc. *dim.* *espressivo* *poco rit.*

This system contains the final vocal line and piano accompaniment. The vocal line features dynamic markings of *cresc.*, *dim.*, *espressivo*, and *poco rit.* across its measures.